

[Justitsministeren]

Lovforslaget indeholder først og fremmest regler om forholdet mellem køberen af en pakkerejse (kunden) og arrangøren. Som arrangør i lovforslagets forstand anses enhver, der tilrettelægger og sælger pakkerejser, medmindre denne virksomhed kun udøves lejlighedsvis. Folkelige foreninger, klubber, skoler m.v. vil kun være omfattet af lovforslaget, hvis deres virksomhed med at arrangere rejser har et sådant omfang og professionelt tilsnit, at den må anses for at have erhvervs lignende karakter.

I lovforslaget slås det fast, at kunden som udgangspunkt har ret til at afbestille en pakkerejse. Arrangøren kan kræve et passende afbestillingsvederlag, fastsat navnlig under hensyn til arrangørens muligheder for at få rejsen solgt til anden side. Hermed lovfæstes en kutyme inden for rejsebranchen.

En væsentlig del af lovforslaget drejer sig om kundens beføjelser, hvis arrangøren ikke opfylder sin del af aftalen.

Hvis arrangøren aflyser pakkerejsen eller det i øvrigt allerede inden afrejsen er klart, at arrangøren vil misligholde aftalen i væsentligt omfang, får kunden mulighed for at deltage i en erstatningsrejse eller kræve alle beløb tilbage, som er betalt i henhold til aftalen.

Når pakkerejsen er begyndt, vil begge parter normalt være bedst tjent med, at eventuelle mangler bliver afhjulpet, sådan at kunden kan fortsætte rejsen uden yderligere problemer. Derfor foreslås det, at krav om afhjælpning skal være kundens centrale beføjelse, hvis der efter afrejsen viser sig at være mangler ved pakkerejsen. Samtidig får arrangøren en egentlig ret til at afhjælpe mangler. Hvis mangelen ikke hurtigt kan afhjælpes, kan kunden kræve et nedslag i prisen, og hvis mangelen er så alvorlig, at hele formålet med rejsen er væsentligt forfejlet, kan kunden desuden vælge at hæve aftalen og i forbindelse hermed kræve at blive transporteret hjem uden yderligere udgift.

Arrangøren foreslås pålagt et strengt erstatningsansvar, hvis kunden lider tab som følge af mangler ved pakkerejsen. Det foreslåede ansvarsgrundlag kan betegnes som et objektiveret ansvar, idet kun visse nærmere angivne forhold af ekstraordinær karakter kan fritage arrangøren for ansvar.

Det foreslås endvidere, at kunden efter omstændighederne skal have krav på en godtgørelse for »ødelagt ferie«, hvis en mangel ved pakkerejsen volder kunden væsentlig ulempe.

I praksis formidles salg af en pakkerejse ofte af en fuldmægtig (formidler) på arrangørens vegne. Det er ret almindeligt, at rejsebureauer m.v. optræder både som arrangører og formidlere af pakkerejser. Med henblik på at give kunderne den bedst mulige beskyttelse foreslås det, at formidlere skal hæfte umiddelbart over for kunden for kundens økonomiske krav mod arrangøren. Kunden kan vælge, om han vil holde sig til arrangøren, eller om han vil rette sit krav om tilbagebetaling, erstatning m.v. mod den formidler, der har solgt rejsen til ham. Kunden vil således altid kunne få en eventuel tvist endeligt afgjort ved danske domstole, hvis han retter sagsanlægget mod en herboende formidler.

Idet jeg i øvrigt tillader mig at henvise til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale lovforslaget til det høje Tings velvillige behandling.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg tillader mig herved for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. (Midlertidig opholdstilladelse til spontane asylansøgere).

(Lovforslag nr. L 282).

I efteråret 1992 vedtog Tinget med stort flertal loven om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien. Der blev ved denne lov bl.a. givet mulighed for at meddele spontane asylansøgere fra det tidligere Jugoslavien midlertidig opholdstilladelse, såfremt de på grund af krigshandlinger eller lignende uroligheder i det område, de ellers kan vende tilbage til, må antages at have behov for midlertidig beskyttelse i Danmark.

Navnlig på grund af usikkerheden om, hvor længe konflikten ville vare, hvilket omfang den ville have i fremtiden og udviklingen i situationen for flygtningene og de fordrevne i området, blev loven dengang gjort tidsbegrænset, således at den kun gælder personer, der er indrejst her til landet inden den 1. december 1992. Samtidig var der politisk enighed om inden for nogle måneder at vurdere behovet for en justering af ordningen.

Det må på nuværende tidspunkt konstateres, at situationen i det tidligere Jugoslavien ikke er bedret siden efteråret – snarere tværtimod.

[Indenrigsministeren]

Antallet af indrejste spontane asylansøgere fra det tidligere Jugoslavien har i årets første måneder ligget på samme høje niveau som i slutningen af 1992, og der er ingen udsigt til, at det falder i den nærmeste fremtid. De spontane asylansøgere, der er indrejst, har for langt størstedelens vedkommende været fra det borgerkrigshærgede Bosnien-Hercegovina, og behovet for at yde disse mennesker midlertidig beskyttelse er til stede med samme styrke som i efteråret.

Dette er baggrunden for, at regeringen fremsætter nærværende lovforslag, der udvider ordningen med meddelelse af midlertidig opholdstilladelse til spontane asylansøgere fra det tidligere Jugoslavien til også at gælde dem, der er indrejst den 1. december 1992 eller senere.

Det er ikke tanken med forslaget at ændre kriterierne for meddelelse af midlertidig opholdstilladelse. Der kan fortsat kun meddeles midlertidig opholdstilladelse til personer, der på grund af krigshandlinger eller lignende uroligheder i det område, de ellers kan vende tilbage til, må antages at have behov for midlertidig beskyttelse her i landet. På baggrund af en bedømmelse af den hidtidige situation vil således fortsat navnlig asylansøgere fra Bosnien-Hercegovina være omfattet af ordningen.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og de ledsagende bemærkninger, skal jeg hermed anbefale forslaget til det høje Tings hurtige og velvillige behandling.

Ministeren for nordisk samarbejde og Østersøspørgsmål (Kofod-Svendsen):

Jeg tillader mig herved for Folketinget at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om Danmarks godkendelse af den i Helsingfors den 18. marts 1993 undertegnede overenskomst om ændring af samarbejdsoverenskomsten mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige.

(Beslutningsforslag nr. B 95).

Beslutningsforslaget tilsigter at muliggøre Danmarks godkendelse af overenskomst om ændring af samarbejdsoverenskomst mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige (Helsingforsaftalen), undertegnet den 18. marts 1993 i Helsingfors af statsminister Esko Aho samt repræsentanter for de fire øvrige landes ambassader.

Ændringerne stadfæster de reformer i det nordiske samarbejde, som blev godkendt på Nordisk Råds 42. session i Oslo i marts i år.

Idet jeg i øvrigt henviser til de bemærkninger, der ledsager forslaget, skal jeg anbefale beslutningsforslaget til velvillig behandling i Tinget.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene.**Spm. nr. S 763****1) Til statsministeren af:**

Poul Nødgaard (FP):

»Kan statsministeren bekræfte, at medlem af regeringen Arne Melchior har afholdt en delvis privat rejse til USA betalt af skatteyderne, og finder statsministeren i bekræftende fald, at dette er foreneligt med regeringens moralbegreber?«

Skriftlig begrundelse

Det er fremgået af dagspressen, at medlem af regeringen Arne Melchior har været i USA i delvis privat øjemed, men at rejsen ikke er betalt af egne midler, men derimod af skatteydernes.

Poul Nødgaard (FP):

Den 12. april 1993 kunne man i dagspressen læse, at turist- og kommunikationsminister Arne Melchior havde foretaget en kombineret forretnings- og turistrejse til USA, og at ministeriet havde betalt hele rejseomkostningen på 24.273 kr., hvoraf godt 5.000 kr. var private. I senere avisartikler tager sagen en drastisk vending, idet der fremlægges dokumentation for, at SAS har sendt en check på udgiften vedrørende den private del af rejsen på 5.200 kr. til ministeriet.

I offentligheden stiger forundringen og frustrationen, og der synes at herske stor forbavelse over, at hverken den implicerede minister eller statsministeren er rykket ud med en redegørelse i en sag, der er så alvorlig som den, der her er tale om. Det er baggrunden for mit spørgsmål, og jeg ser frem til statsministerens redegørelse, hvor vi forhåbentlig kan få alle relevante oplysninger frem på bordet.